

ningsudgifterne; men det forekommer mig dog i Virkeligheden at have endeel mere for sig, at det Forhold, i hvilken Staten skal bidrage til Udgifterne, er bestemt end lade det være afhængigt af ethvert Aars tilfældige Udgift. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at, hvad enten man vil bestemme, som den høitagede Justitsminister formener er det Rette, et Tilskud, som skal gives aarlig, og vedtages under Finantslovens Behandling af Rigsdagen, eller man vil give et Tilskud efter et engang for alle fixeret Forhold, maa Rigsdagen dog i begge Tilfælde sættes istand til at blive bekendt med Borgervæbningens Udgifter. Jeg troer, at selv om man vilde ansee det for rigtigst, at det Tilskud, Staten skal give til Borgervæbningen, bestemmes med en rund Sum, vilde Rigsdagen dog ingenlunde kunne være tilfreds med, naar der under Finantslovens Behandling blev opstillet en Fordring paa dette Beløb uden al videre Legitimation. Jeg seer derfor ikke rettere, end at man i begge Tilfælde maatte komme til at gaae ind i Bedømmelsen af Udgifternes Omfang og Bessaffenhed, og det forekommer mig ogsaa fra Statens Standpunkt at maatte have meget for sig, at det Forhold, hvori Staten har at udrede Udgifterne til Borgervæbningen, er engang for alle bestemt. Jeg kan heller ikke komme til den Erkjendelse, at det skulde medføre nogen praktisk Banffeltighed at afgjøre Sagen paa den Maade, jeg har tænkt mig. Hvad enten det nu bliver Communen, som først kommer til at behandle Borgervæbningens Budget, eller Borgervæbningens Budget bliver indlemmet i Finantsloven og saaledes først kommer til Rigsdagen, kan jeg ikke see rettere, end at en saadan dobbelt Behandling, som jeg før tillod mig at bemærke, i flere Tilfælde kan finde Sted med Udgifter, som maae udredes deels af Staten og deels af Communen, under de nærværende Forhold meget let vil kunne lade sig udføre. Jeg tager ingenlunde Ordet i denne Sag for i nogen Henseende at ville afværge eller forhindre, at Communen kommer til at udrede eller paalægges, hvad der retlig tilkommer den at udrede. Derfor som Thi:nget maatte finde, at det Forhold, som af mig er nævnt, ikke var saa ganske passende,

hvilket jeg dog troer, at der er tilstrækkelig Anledning til at antage, da det ligger i Forholdets Natur, skulde jeg ingenlunde forsagte denne Mening paa den Maade, at det just afgjørende og absolut skulde være Galvdelen, som skulde udredes af Staten; men jeg har, som jeg gjentagende har bemærket, holdt for, at det er principrigtigt, at Forholdet af Tilskudet bestemmes, og det er derfor ogsaa, at jeg troer, at Bestemmelsen, som findes i Udkastet, vel neppe kan tages tilfulge. § 34 udtaler sig desuden saaledes i sit første Punktum, som om man derved vilde tilkjendegive, at Udgifterne til Borgervæbningen skulde være en reen Communalbyrde. Det hedder nemlig i Begyndelsen: „Udgifterne til og i Anledning af Borgervæbningen blive, forsaavidt der ikke er gjort nogen udtrykkelig Undtagelse, at afholde af Kjøbenhavns Commune.“ Nu kommer der vel en senere Bestemmelse i Paragraphen til, hvor den Betragtning af Forholdet omtales, at Staten skal, ligesom hidtil, vedblive at give et Tilskud; men Principet, som her er udtalt i denne Lovbestemmelse, forekommer mig dog at være det, at Borgervæbningens Udgifter skulle være en Kjøbenhavns Commune alene paahvilende Byrde, kun undtagelsesvis med Bidrag fra Statens Side. Men det er det, jeg troer, at man, ved at ordne Forholdet imellem Staten og Communen, skal tilveiebringe en vis Selvstændighed til begge Sider, at Communen ikke skal modtage Noget som et Slags Naade af Staten, men at man skal fixere Forholdet imellem Staten og Communen saaledes, at hvad der bidrages fra Statens Side til Communen, skal være noagtig bestemt og afgjort ved Lov, og det er derfor, jeg gjentagende maa tillade mig at anbefale det Forslag, der er stillet af Udvalget, hvilket nu er det Eneste, der kan bringe Sagen til en anden Afgjorelse end den, der findes i Lovudkastet, da jeg virkelig ikke troer, naar man vil tage et billigt Hensyn til, at Borgervæbningen, som jeg allerede oftere har tilladt mig at bemærke, er et Statsformaal ligesaa vel som et kommunalt Formaal, at man kan andet end tiltræde den Betragtningmaade, som i denne Henseende har gjort sig gjældende.

Besfely: Det maa vistnok have glæ-